

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 2646/12

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט נ' סולברג

המערער: משה דבוש

נגד

המשיב: מנהל מע"מ ת"א 3

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
מיום 23.2.12 בע"מ 27777-04-10 שניתן על ידי כבוד
השופט איתן אורנשטיין

תאריך הישיבה: ג' בחשון התשע"ד (7.10.2013)

בשם המערער: עו"ד גד כרמי

בשם המשיב: עו"ד טליה נעים

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

1. לא ראינו לנכון לקבל את הערעור.
2. בהתאם לתקנות מס ערך מוסף (רישום), התשל"ו-1976, הרישום מהווה הודאה של מי שרשום כעוסק בדבר חובת הדיווח ותשלום המס. במקרה דנן המערער השאיל את שמו לשותפיו תוך שידע או שצריך היה לדעת כי מדובר באנשים שמנועים מלפתוח תיק עוסק מורשה על שמם (כפי שעולה מחקירתו שפסקאות ממנה מובאות בעמודים 3-4 לפסק הדין של בית המשפט קמא). יתר על כן, המערער פתח את חשבון הבנק של העסק על שמו ללא צירוף מי משותפיו. בנוסף, המערער הפקיד בידי ואזנה את פנקס החשבונות של העסק.

בית המשפט קמא פסק כי לא עלה בידי המערער להוכיח כי הוא לא היה מעורב בעסק (והואיל וכך, כי לא ידע לכאורה על הוצאת החשבונות). בית המשפט קמא קבע כי מהראיות שהובאו לפניו עולה שהמערער היה מעורב בהתנהלות החשבונאית של העסק. בין היתר, הוכח כי הוא התלווה (כפי שעולה מעדותו שלו) לואזנה לפגישות עם רואה החשבון. ואולם, אף אם "היקף מודעותו" בפועל למתרחש לא היה כפי שנטען על ידי המשיב, הרי שבית המשפט קמא פסק כי משבחר המערער שלא לפקח כיאות על ואזנה "אין לו אלא לבוא אל עצמו בטרזניה".

טענתו של המערער לפני בית המשפט קמא כי הוא לא הכיר את לקוחות העסק נבחנה בקפידה ובית המשפט קמא מצא כי לא ניתן לקבלה – ובפרט בהתחשב בכך שיכול היה בנקל לברר מי הם לקוחות העסק, לפי פרטי הלקוח המופיעים על גבי כל חשבונית, ואף יכול היה להיעזר לצורך כך במנהלת החשבונות שהועסקה בעסק, וכן ברואה החשבון של העסק.

בית המשפט קמא אף עמד על הסתירות ואי הדיוקים שהתגלו בעדותו של המערער, שהיה בהם כדי להקשות על קבלת גרסתו (כמפורט בעמ' 6-7 לפסק דינו של בית המשפט קמא).

3. קביעות אלה של בית המשפט קמא הן קביעות עובדתיות המבוססות על התשתית הראייתית שנפרסה לפניו, ולא מצאנו טעם להתערב בהן במסגרת הערעור לפנינו.

4. בערעור שלפנינו מיקד המערער את עיקר טיעונו בשני מישורים:

ראשית, שגגה שנפלה, לגרסתו, בפסק הדין של בית המשפט קמא, כשלא דן בשאלה מי נושא בנטל ההוכחה;

שנית, טענתו כי בית המשפט קמא שגה בהסכימו לקבל את המסמכים שצורפו לתצהיר המשיב ללא תנאי, אך מנגד בסרבו לקבל את המסמכים שצורפו לתצהיר המערער אלא בתנאי שזה יזמן את העדים המתאימים, בהתחשב בכך שכל המסמכים הנ"ל היו למעשה "הודאות מתיק החקירה אצל המשיב ושכל כולם נמסרו למערער ע"י המשיב".

5. באשר לנטל ההוכחה; אנו סבורים כי משנרשם אדם כעוסק אצל רשויות מס ערך מוסף, יש ברישום משום נטילת אחריות לדיווח לרשויות מס ערך מוסף ולתשלום המסים כנדרש. הדברים יפים שבעתיים שעה שמי שנרשם כעוסק מודע או שעליו להיות מודע לכך ששותפיו לעסק מנועים מלפתוח תיק עוסק על שמם.

באשר להתנהלותו של בית המשפט קמא לעניין קבלתם של מסמכים מהמשיב והצבת תנאי לקבלת מסמכים מהמערער, אלא בדרך שנקבעה על ידו; לא מצאנו כי נפלה שגגה כלשהי אצל בית המשפט קמא בעניין זה, והלכה היא כי ערכאת הערעור תימנע מלהתערב בהחלטות דיוניות של הערכאה המבררת, אלא אם כן מדובר בטעות מהותית של בית המשפט קמא, ואין זה המקרה שלפנינו.

6. אשר על כן, הערעור נדחה. המערער ישא בהוצאות המשיב בסך 20,000 ש"ח.

ניתן היום, ג' בחשון התשע"ד (7.10.2013).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט